



SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 24

Juni 1968

17. årgang

Slægts-Nyt

Ved udgivelsen af dette nummer af Slægts-Nyt var det meningen, at bladet skulle være kontingentfri, men på grund af stigende udgifter til porto, moms m. v. beder vi vore læsere også denne gang at give et bidrag til udgivelse af bladet. Vi takker for de mange bidrag sidste år, såvel de store som de små. *Red.*

Et Storgaard-aktstykke

Til Overauditor; Herredsfoged Holm.

Aftægtsmand i Hauge Niels Andersen Hvam's *Hustru Maren, Datter af Peder Storgaard og Hustru Kirsten Lausdatter i Hinge*, er døbt i Hinge Kirke paa 3die Søndag i Fasten Aar 1774 og Confirmeret i Winderslev Kirke 1ste Søndag efter Paaske Aar 1789.

—
Gaardmand ibid: Niels Niensens Hustrue Maren, en Datter af bemeldte Niels Andersen, Hvam, og forrige Hustrue Inger Knudsdatter, er født den 28. Octobr. Aar 1797, og confirmeret i Winderslev Kirke paa 1ste Søndag efter Paaske Aar 1812.

Saaledes findes antegnet i Sogdenes Kirke Ministerialbøger.

Naar siden spørges, om begges moralske og legale Vandel, da veed jeg ikke at paasige den Første noget synderligt Godt og den Sidste ikke noget slet. At nogen af dem har været søgt eller tiltalt for Brøde er mig ikke bekendt.

Dette i Anledning al Deres Velbyrdigheds Embedsskrivelse dateret den 1ste og modtaget den 5te dennes ved Solens Nedgang.

Hinge Præstegaard d. 5. te Martii 1830.

(Ingen Underskrift men antages at være Pastor J. H. Stabell.)

— — —

I Fattigvæsens Kommissionens Møde den 12 dn.M; meddelte *Gaardmand Peder Storgaard i Hinge* med

Begjæring om at forhjælpes til en passende Erstatning for at have i afvigte Vinter lageeret, betient og underholdt Christian Bødker til Beløb 3 Rbdr.

vorder den meget ærede Kommission for Fattigvæsenet i Wiborg herved tilstillet i Forventning, at denne Sag saaledes vil finde en Afgjørelse.

Ingen Dato, men vist 1831.

— — —

Afskrift efter Hinge Præsteembedes Kopibog.

Med venlig Hilsen

K. A. Bilgrav. Biskop-Svanesvej 5. Birkerød. 12. Jan. 1967.

Foranstående skrivelse var sendt til Antony Storgaard som formand for slægtsudvalget, men da han på dette tidspunkt var bortrejst, sendte hans søn, Per, den herud til vor nuværende formand, Laurits Storgaard, og her modtog vi den med interesse. Den interesserede ihvertfald mig, fordi den bragte lidt oplysning, som jeg i sin tid manglede, da jeg arbejdede med slægtens fortid.

Der var nemlig både en bror, som hed *Chresten* og en søster ved navn *Maren*, til min oldemor *Karen*, som jeg ikke vidste hvor var bleven af. Det er denne søster, Maren, der nævnes i denne skrivelse. Jeg vidste, som det fremgår af den ny slægtsbog side 18, at hun var født 1774 i Hinge Storgaard, og at hun ved skifteforretningen efter faderens død var 1 à 2 år gammel.

Så vidste jeg også, at hun ved folketællingen 1787 var 13 år og fremdeles var i hjemmet (side 25). Her slap min viden om hende op.

Nu fortæller skrivelsen os, i al sin knaphed, at hun er bleven confirmeret i Vinderslev kirke 1789, og at hun senere blev gift med Niels Andersen, Hvam, i Hauge.

Der skulle altså være en mulighed for, at der her findes en ældre gren af slægten, som vi ikke ved noget

om. Vi ved dog foreløbig ikke, om hun har haft efterkommere.

Morsomt er det, at denne oplysning så uventet kommer dumpende ind ad døren. Og mystisk var det, at ingen anede, hvem afsenderen var.

Jeg skrev straks efter den opgivne adresse og fik svar, at H. A. Bilgrav var oldebarn, på mødrene side, af provst J. H. Stabell, der var præst i Hinge-Vinderslev fra 1819-42, og at de givne oplysninger stammer fra en protokol (kopibog) fra Hinge præsteembede for tidsrummet 1806 til 1883. Han mener ikke, der findes flere oplysninger om vor slægt end de tilsendte. Men der kan jo findes andre af slægten, under et andet navn.

Af en vis interesse er det også, at den af vore forfædre, som skrivelsen omhandler, to gange kaldes Peder Storgaard.

I de papirer, jeg i sin tid fandt frem til, hedder han altid Peder Rasmussen, som det også fremgår af slægtsbogen. Derimod kunne det nok hænde, at selve gården kaldes Storgård. Det, jeg arbejdede med, var også mest mere højtidelige dokumenter, hvor navnet skulle være korrekt. Hjemme i Hinge er han nok bleven kaldt Peder Storgaard.

Skrivelsens øvrige indhold med dens noget humoristiske anslag skal jeg ikke komme ind på. Ovenstående syntes jeg skulle med i vort blad. Måske kan det medvirke til, at der kan komme yderligere oplysninger frem fra Storgaardslægtens fortid. *P. N.*

Dødsfald

Den 15. maj 1967 afgik bmd. Hans Storgaard, Nørskovlund, ved døden på Kjellerup sygehus, 65 år.

Han var født på den ejendom i Nørskovlund, som han overtog efter sine forældre ved sit giftermål.

Hans Storgaard førte en stille og rolig tilværelse, der var præget af arbejdet med at passe bedriften. Han drev ejendommen, til han blev ramt af sygdommen, der medførte adskillige sygehusophold.

Hans Storgaard efterlader sig hustru, en søn og to døtre. *L. S.*

Den 23. september forrige år døde min søster, Caroline Søndergaard, i Nørskovlund. Hun var født i Hedehusene den 8. september 1885 og var den yngste i børneflokket dér. I 1916 blev hun gift med Chresten Søndergaard fra Serup. Efter giftermålet købte de Ny-mosegård i Nørskovlund og boede der til svigersønnen, Niels Chr. Andersen, og datteren Johanne overtog den. De sidste år boede de i Nørskovlund. Chresten døde i 1963.

Caroline havde alle dage et noget svagt helbred, men hun udfyldte alligevel sin plads her i livet med stor energi. Hun gjorde, hvad hun kunne. Den sidste tid var svær for hende.

I ægteskabet var der to døtre. Foruden førnævnte Johanne er der Ellen, der er gift med højskoleforstander Ths. Mogensen, Nr. Nissum.

Caroline var en god søster og meget slægtsinteresseret. Hun blev begravet fra Hinge kirke den 28. september. Efter salmen »En dalende dag« talte pastor Bjerre Hansen ud fra philipenserbrevets 3. kap., 20. og 21. vers: »Thi vort borgerskab er i himlen, hvorfra vi og forventer Frelseren den Herre Jesus Kristus...« Efter salmerne »Den store, hvide flok vi se« og »Vær du mig nær« førtes båren til graven.

Efter jordpåkastelsen takkede svigersønnen, Thomas Mogensen, følget og indbød til mindesammenkomst i forsamlingshuset. Her blev Caroline Søndergaard mindet af pastor Bjerre Hansen, lærer Chr. Lauritsen, Virklund, og undertegnede, og til slut mindedes Thomas Mogensen Caroline som svigermor og takkede naboer og venner for, hvad de havde været for hende.

P.N.

Magnus Johansen, Duelund, afgik den 24. september 1967 ved døden, 64 år gammel.

Begravelsen fandt sted den 28. september.

Hørup kirke var fyldt til trængsel, da gdr. Magnus Johansen, Duelund, blev begravet. Blomster og kranse var i meget stort antal sendt til båren, og i kirken var der smykket med blomster og lys.

Det store følge sang først: Nu falmer skoven, hvorefter pastor Sv. Aa. Kampp talte ud fra ordet i 1. Johannes brev, 3. kapitel. »Se, hvor stor kærlighed, faderen har givet os: At vi skulle kaldes Guds børn - og vi er det«. Pastor Kampp sagde bl. a., at der i disse ord var både fortrøstning og glæde, men også vemod. Magnus Johansen er ikke blandt os mere. Vi ved, at det er svært for jer, som har mistet. Jeres tanker går tilbage til minderne, og tydeligst og kærest kommer de minder, der fryder. Det, som lyser i mindet, er Magnus Johansens trofaste kærlighed mod hjem og børn. Pastor Kampp mindede om familiens sammenhold om hjemmet og sagde, at det er den slags rigdom, der er med til at give sans for kærlighedens værd. Når I sidder med sorg, er det fordi I har mistet noget dyrebart.

Efter salmerne »Oh, kristelighed« og »Den signede dag« førtes båren til graven, hvor pastor Sv. Aa. Kampp forrettede jordpåkastelsen. Følget sang: Dejlig er jorden, og til slut takkede sønnen, tømremester P. H. Johansen, Kjellerup, for den store deltagelse og indbød til mindesammenkomst på Schous Hotel, hvor Magnus Johansen blev mindet af murermester Antonny Storgaard, Løgstrup, og gdr. Laurits Siersbæk, Almtoft.

Sønnen, Peter H. Johansen, takkede især naboer og venner for al trøst mod hjemmet i Duelund, særlig i den sidste tunge tid.

Den 21. november 1967 døde Poul Bitsch, søn af Minna og Marius Bitsch, efter at han aftenen før var blevet hårdt kvæstet ved en automobilulykke som følge af glat føre på Istedrødvejen i Nordsjælland. - Poul, som blev 37 år, var passager i en bil, hvis fører mistede herredømmet over vognen, der blev knust ved at køre ud over en tre meter dyb skrænt.

Poul Bitsch havde i flere år været regnskabschef for et større amerikansk firma, der sælger skandinaviske møbler m. m. til USA-styrkerne i Tyskland, og var lige udnævnt til forretningsfører indenfor firmaet. Han var premierløjtnant i intendanturkorpsset. Poul Bitsch efterlader sig tre drenge.

Onsdag den 17. januar 1968 døde Amalie Storgaard, 79 år, gift med forhenværende tømremester Jens Peter Storgaard, Nørskovlund (slægtsbog side 56).

Mor sov stille ind i døden i sit hjem i Nørskovlund efter lang tids sygdom. Vi føler et stort savn ved at have mistet en god og kærlig mor, som aldrig skånede sig selv for at gøre alt så godt som muligt for far og vi børn, og ikke mindst hendes børnebørn og oldebørn, men størst er savnet dog for far, der er jo blevet en tom plads, som ingen af os kan udfylde.

Vi har mange gode minder fra vort hjem, som vi er meget taknemlige for, og mor og far fik jo mange gode år sammen. De kunne i år have fejret diamant-bryllup, men vi må vist have lov at sige, at døden kom som en befrielse for mor, hun havde det meget dårligt, især i det sidste års tid.

Lørdag den 20. januar begravedes mor på Hinge kirkegård, og efter mors ønske foregik begravelsen i stilhed.

Æret være mors minde!

Bryllup

Side 66, II C 4.

Lene Bech Storgaard, gift den 24. juni 1967 i Rømø skibskirke med værkformand Kaj Christensen, Rømø.

Sølvbryllup

Side 84, I. F. 2. Sigrid og Mads Harry Storgaard, København, den 6. november 1968.

Guldbryllup

Maren og Jens Peder Rask, Silkeborg, 12. april.

Runde tal 1968

Chr. Stenholt, Ikast, 65 år 2. oktober.
Anders Andersen, Silkeborg, 80 år 7. november.
Hans Buchreitz, Silkeborg, 60 år 27. november.
Ingrid Madsen, Silkeborg, 50 år 3. august.
Maren Rasmussen, Grønbæk, 65 år 8. december.
Knud Boll Storgaard, Hobro, 50 år 3. januar.
Svend Nielsen, Iller, 50 år 4. februar.
Karla Hansen, Mårslet, 80 år 30. maj.
Abel Storgaard, Ålborg, 75 år 6. marts.
Harriet Olesen, Hasle, 60 år 31. januar.
Marie Birgitte Hald, Horsens, 65 år 4. august.
Peter Storgaard, Randers, 90 år 4. november.
Hans Jakobsen, Kjellerup, 50 år 18. februar.
Martha Bitsch, Vejle, 70 år 23. april.
Edith Nielsen, Silkeborg, 50 år 9. september.
Marie Michaelsen, Vejle, 75 år 25. september.
Rudolf Nielsen, Hjorthede, 65 år 2. august.
Karen Margrethe Storgaard, Silkeborg, 50 år 8. juni.
Niels Frits, Herning, 65 år 28. juni.
Kristian Madsen, Nørskovlund, 50 år 11. september.
Jens Peder Storgaard, Nørskovlund, 85 år 5. april.
Ejvind Knudsen, Canada, 50 år 30. november.
Marius Bitsch, Silkeborg, 65 år 27. april.
Andreas Vestergaard Nielsen, Taul, 65 år 4. juli.
Knud Lind Sørensen, Grindsted, 50 år 19. august.
Jens Kasper Storgaard, Trimmelskov, 60 år 9. oktober.

Familie-nyt

Side 53, III H.

Seminarlærer Jørgen Lund, gift den 11. september 1965 med Lone Madsen, datter af murer Kaj Madsen, Odense, fik en søn den 14. juli 1966, døbt Thomas Lund.

Den 9. december 1967 blev Gerda Lund gift med stud. tech. Frank Thrane Larsen, søn af smedemester Th. Larsen, Nimtofte.

Side 57, VI A 5.

Poul E. Storgaard og hustru, Klausdalsbrovej 24, Søborg, fik en søn den 11. april 1967, døbt Jan Storgaard.

Side 102, VB I.

Mona og John Solach Storgaard fik en søn den 30. november 1967, døbt Carsten.

Side 65, II C I. Hanna Storgaard, født 12. oktober 1967 i Sebbesund.

På kængurujagt i Australien

Hvilken jæger går ikke og drømmer om storvildtjagt og deslige, men ak, de fleste må nøjes med de skønne drømme. At jeg pludselig skulle få drømmen inden for rækkevidde - ja, det var simpelthen det helt store eventyr. Muligheden blev til virkelighed, da posten en dag kom med brev fra min datter og svigersøn - Ellen og Hugo - i Australien, at de i stedet for at komme hjem og fejre deres sølvbryllup - som bestemt ved afrejsen i 1956 - havde bestemt sig til at sende mig en returbillet til Australien, så jeg kunne komme med til deres sølvbryllup i stedet for. Billetten gjaldt for et år.

Jeg var strålende glad for tilbuddet, men - det var meget svært at få alt klaret, men det gik jo. Dette her var i april 1966, og den 7. september samme år begyndte min store rejse. Den 7. oktober gik jeg fra borde i Australien. Det store eventyr var begyndt, og jeg var nu på den anden side af jordkloden.

Rejsen i sig selv var selvfølgelig en stor oplevelse, men rummede den store skuffelse, at jeg ingen kunne tale med. Først da vi sejlede ned gennem det røde hav, fandt jeg en ung dansk mand mellem de 1600 passagerer. Det var rart at tale med en dansker igen. Han skulle i øvrigt også til Australien, men som emigrant.

Vi kom i havn i Sydney den 7. oktober kl. 16,30, men landgang og toldeftersyn varede så længe, at jeg først blev sluppet gennem »skærsilden« ud til mine længselsfuldt ventende slægtninge kl. 21,30. De havde utålmodigt ventet siden kl. 16 uden at kunne få hverken vådt eller tørt. Der var min datter og svigersøn - deres to voksne sønner med deres forloveder samt deres lille 8-årige Lisa, som er født i Australien. Det blev et rørende gensyn og en strålende modtagelse. Vi kørte snarest muligt hen i en kineser-café, hvor vi fik vor sult stillt.

Derefter gik turen til Lithgow, en strækning på 135 kilometer. Det var jo midt om natten i mulm og mørke, så jeg så ikke meget af den australske natur på denne tur. Jeg skulle dog siden komme til at køre netop denne strækning så ofte, at jeg her blev rigtig godt kendt. Jeg kom hurtigt til at føle mig godt hjemme mellem den australske befolkning. Mage til hjertelige og gæstfrie folk skal man lede længe efter.

Det gav sig bl. a. udslag i, at jeg blev bedt med ud på jagt- og fisketure. I Australien er søndagsjagt forbudt. Man må end ikke åbenlyst færdes på offentlig vej med jagtvåben om søndagen. Der er dog den undtagelse, at man må jage på egen ejendom og må her medtage gæster. Derfor kunne min gode ven, Vik, og hans svigersøn, Tommy, invitere min dattersøn, Kurt, og mig samt en fremmed ung mand med på kængurujagt ude på en farm, som Vik var medarving til. Det havde været hans afdøde forældres farm, men dødsboet var endnu ikke gjort op.

Af hensyn til Kurt, som havde tjeneste til kl. 13 pågældende søndag, tog vi først ud til den tyve kilometer borte liggende farm kl. 13,30. Farmen lå i de blå bjerge og bestyredes af Viks broder. Vi kørte

direkte ned til farmen for at spørge broderen, om han havde set nogle kænguruer for nylig og hvor? Jo, han havde da set kænguruer i de skovklædte bjerge østen for farmen i sidste uge.

Der blev nu lagt en slagplan, hvorefter Vik og den fremmede unge mand med to små hunde skulle gå op gennem bushen (skoven) på bjergsiden. Vi andre tre skulle så køre en kilometer frem og gå op på bjergsiden og ta' post. Det er store forhold herude. Som tænkt så gjort. Vi kørte frem over en græsmark i dalen og gik så op gennem en bjergslugt. Tre-firehundrede meter oppe var en lille sideslugt, her tog jeg post bag et stort eukalyptustræ, mens Kurt og Tommy forsvandt op i bushen på bjergsiden. Af gammel erfaring vidste jeg, at vildt under flugten gerne søger de lave steder.

Jeg fik nu geværet ladt, alt mens jeg stod og orienterede mig, så jeg var fortløbig med de fremmedartede omgivelser. Jeg havde vel ventet ca. ti minutter, da der faldt et skud på bjergsiden. Endnu et skud og så et tredje. Det begyndte at blive spændende. Ville der nu komme noget denne vej? - Et øjeblik efter så jeg noget bevæge sig oppe mellem træerne, og i næste nu så jeg tre store kænguruer komme ned over bjerget. Bare de nu ville holde retning ned og så stikke over slugten til mig. Jeg må lige indskyde, at en kænguru, på grund af dens særegne spring, kan være næsten lige så vanskelig at skyde som bekkasiner. Et andet moment er, at en såret eller trængt kænguru kan være direkte farlig. Enten det nu er en hund eller et menneske eller andet, så griber den sin fjende om halsen, og med nogle lynhurtige kast med bagbenene river den maven op på sin angriber. Det var jo lidt uhyggeligt at tænke på.

Kænguruerne var nu lige over for mig, og tænk - de drejer af og kommer lige over mod mig. Nu bare rolig - jeg holder lige på halsen af den forreste på tyve meters afstand. Den rullede i knaldet. De andre to drejede omkring og tilbage, men nummer to rullede også i knaldet. Min første og sidste kænguru-double. Det var et stolt øjeblik. Jeg var glad for, at de var døde i knaldet, så jeg ikke skulle til at aflive dem. Jeg fik dem nu fotograferet, som de var faldet i det lange, stride græs. Jeg anslår deres vægt pr. stk. til ca. 90 kg, så de ville jo fylde godt på tasken.

Lidt efter kom de andre fire jægere ned over bjerget, slæbende på tre dværgkænguruer. De vejede 18-20 kg pr. stk. Jeg havde regnet mig for dagens mand, men det blev Kurt. Han var lige kommet frem på en lysning i bushen, da en flok på femogtyve kænguruer kom stormende imod ham. Kurt dublerede to og nåede at rive patronerne ud og fik endnu en patron i kammeret og hermed nåede han den bageste af de flygtende kænguruer.

Ingen følte trang til mere jagt den dag. Vi fik nu travlt med at flå dyrene. Skindene tog vi med hjem, men ingen australier vil spise kængurukød. Så al den dejlige kød blev efterladt til rovdyr og rovfugle.

En hurtig jagt med stort udbytte.

Tonny.